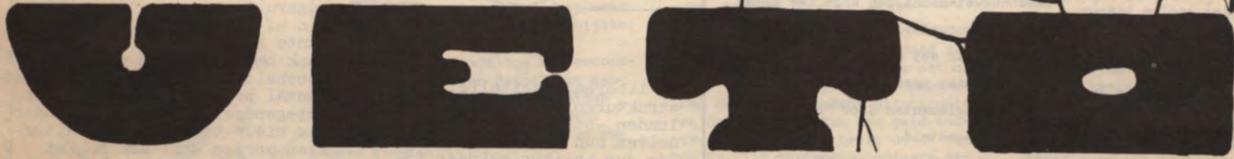
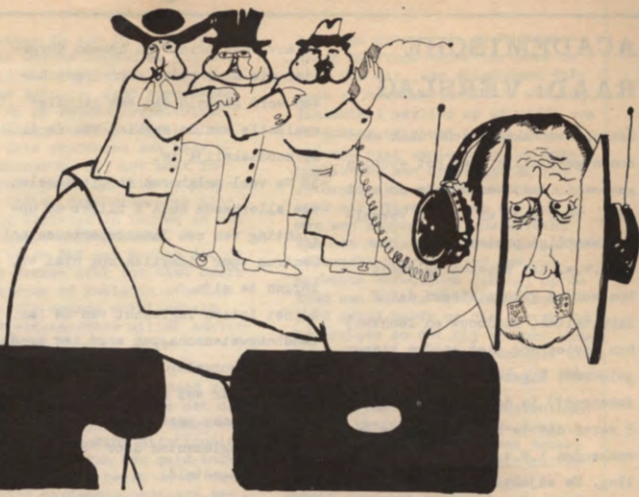

HET BLAD VAN DE ALGEMENE STUDENTENRAAD VAN LEUVEN

WEEKBLAD 2 FEBRUARI 1976/ 2° JAARGANG N° 12
 verantw. uitgever M. Mees, Bogaardenstraat 3
 redaksie: H. Geeststraat 90 Leuven 3000
 ABBONNEMENT: 40 frank/ Prijs per nummer: 8fr.

550 JAAR FLAUWE K.U.L.

Sinds de tweede wereldoorlog is de universiteit het voorwerp geweest van voortdurende verandering als gevolg van de opkomst van het neo-kapitalisme en zijn technische - wetenschappelijke revolutie. De huidige situatie van het universitair onderwijs en de studentenbeweging wordt dan ook veel inzichtelijker in het perspectief van deze historische evolutie.

In de vorige periodes van het kapitalisme had de universiteit slechts een marginaal economisch belang. Het verschafte de kinderen van de burgerij een klassieke opvoeding en de opleiding om ze voor te bereiden op leidende functies in bedrijfsleven, staat, kolonies en leger. Dit kwam vooral neer op het leren hanteren en produceren van de burgerlijke ideologie en het verwerven van een gemeenschappelijke culturele achtergrond, kortom: de burgerlijke klasse die zichzelf reproduceerde. De rekrutering uit lagere sociale groepen was kwasi onbestaande, de burgerij hield deze stevig in handen, zoals ook vroeger de adel naargelang haar behoeften personen uit andere standen toeliet. Door de wijze van financiering van het onderwijs, bleef de burgerij de universitaire opleiding als een privilege beschouwen. Het universitair onderwijs was een vanzelfsprekend aanhangsel van de burgerij en genoot dan ook als zodanig een zekere vorm van autonomie, binnen de burgerlijke ideologie. Daarbij was de gespecialiseerde beroepsopleiding slechts een relatief onbelangrijk bijproduct, de industrie had voornamelijk behoefte aan ongeschoolde arbeidskrachten, want de concurrentie tussen de ondernemers speelde zich voornamelijk af op het vlak van lonen en prijzen. Daardoor is ook te verklaren dat het wetenschappelijk onderzoek aan de universiteiten voornamelijk theoretisch gericht was en grotendeels belangloos. Slechts langzamerhand werden wetenschappelijke vorderingen toegepast in het productie-apparaat. Dit veranderde allemaal door de opkomst van het neo-kapitalisme en zijn technisch-wetenschappelijke revolutie. Door de lonen en van de sociaal-demokratische arbeidersbewegingen en de prijsafspraken tussen de monopolies werd de behoefte geschapen voor een technologische rekonversie van het productie-apparaat, de concurrentie-strijd speelde zich meer en meer af op het vlak van steeds goedkopere productiesystemen. Hierbij speelde de wapeningswedloop na de WO II ook een belangrijke rol. Tegelijkertijd begon de staat een actievere rol te spelen in de industrie en de andere sectoren, wat dan de aanleiding was voor een massale groei van de staatsburecratie. Daardoor ontstond er een groeiende vraag naar hooggespecialiseerde arbeidskrachten: techniek en wetenschap werden een steeds belangrijker productie-middel en de universitaire opleiding verkreeg langzamerhand een ruilwaarde, gebonden aan de wet van vraag en aanbod op de arbeidsmarkt.

Paralel daarmee verliep de democratisering van het hoger onderwijs. Onder druk van de sociaal-demokratische arbeidersbeweging kwam een nieuwe wetgeving tot stand die de toegang tot de universiteit vergemakkelijkte (studiebeurzen, sociale sektor, ...), terwijl de stijgende welvaart na WO II hoger onderwijs in het bereik van de kleinburgerij en - in mindere mate - de arbeidersklasse bracht. Het gevolg daarvan was een explosie van de studentenbevolking. Maar voorlopig bleef het bij een kwantitatieve democratisering, voor

dersbewegingen en de prijsafspraken tussen de monopolies werd de behoefte geschapen voor een technologische rekonversie van het productie-apparaat, de concurrentie-strijd speelde zich meer en meer af op het vlak van steeds goedkopere productiesystemen. Hierbij speelde de wapeningswedloop na de WO II ook een belangrijke rol. Tegelijkertijd begon de staat een actievere rol te spelen in de industrie en de andere sectoren, wat dan de aanleiding was voor een massale groei van de staatsburecratie. Daardoor ontstond er een groeiende vraag naar hooggespecialiseerde arbeidskrachten: techniek en wetenschap werden een steeds belangrijker productie-middel en de universitaire opleiding verkreeg langzamerhand een ruilwaarde, gebonden aan de wet van vraag en aanbod op de arbeidsmarkt.

Paralel daarmee verliep de democratisering van het hoger onderwijs. Onder druk van de sociaal-demokratische arbeidersbeweging kwam een nieuwe wetgeving tot stand die de toegang tot de universiteit vergemakkelijkte (studiebeurzen, sociale sektor, ...), terwijl de stijgende welvaart na WO II hoger onderwijs in het bereik van de kleinburgerij en - in mindere mate - de arbeidersklasse bracht. Het gevolg daarvan was een explosie van de studentenbevolking. Maar voorlopig bleef het bij een kwantitatieve democratisering, voor

de rest behield de universiteit haar 19-eeuwse structuur. Maar een universitair diploma was niet langer een garantie voor een leidende positie, dit bleef grotendeels voorbehouden aan kinderen van de burgerij, terwijl de meerderheid van de afgestudeerden worden tewerkgesteld in het productieproces.

Dit had voor de universiteit enkele directe gevolgen. Door de studenteneksplosie begonnen de universiteiten steeds meer op onderwijsfabrieken te gelijken. Ook werd het ongenoegen van de studenten over de verouderde onderwijsmethoden, die niet waren aangepast aan een dergelijke studentenbevolking, en de autoritaire structuur steeds groter, wat dan een van de oorzaken zou worden van de studentenrevoltes op het einde van de jaren 60. Maar het werd al snel duidelijk dat deze evolutie de burgerij uit de hand gelopen was. Het aantal en de kwaliteit van de afgestudeerden was steeds minder aangepast aan de onmiddellijke eisen van de industrie en het staatsapparaat: steeds meer studenten uit bepaalde studierichtingen vonden steeds moeilijker werk, terwijl in andere sectoren de vraag het aanbod overtrof.

Ook groeide het aantal mislukkingen na één of twee jaar studie. Terzelfdertijd vereiste het universitair onderwijs steeds grotere investeringen, terwijl de burgerij niet bereid was deze kosten te dragen. Daarom begon zij de universiteit onder druk te zetten om ze aan te passen aan haar directe behoeften, en tegelijk rendabel te maken: de kwantitatieve en kwalitatieve funktionalisering van het universitair onderwijs, met als uiteindelijk doel de volledige industrialisering. We krijgen dus tevens een proces van technokratisering waarvan de meest in het geheugen liggende stappen Claes-Hurez en Decroo-Humblert zijn.

En dan komen we terecht in dit feestjaar waar de evolutie om de universitaire expansie af te remmen, de democratisering terug te draaien en het aanbod van "onbruikbare" diplomas te verminderen haar hoogtepunt

Veryolgt p.7

EDITORIAAL

Er zijn weer grootse dingen op til. Weer hangen de blauw-witte vaantjes boven de straat; de toga's worden opgehaald van de droogkuis, kettingen en andere eremtalen worden extra opgepoest.

In één woord: de Leuvense professorale intelligentie maakt op 2 februari haar jaarlijkse wandeling door de Leuvense straten; dit ter gelegenheid van O.L.V.-Lichtmis - indien je het niet wist: patrones van de unief. Maar dit jaar komt er nog wat anders bij kijken: de Universiteit is 550 jaar oud. Wel op de keper beschouwd is dat wel een eigenaardig getal: 550. Maar waarschijnlijk zal elke 50 jaar méér wel gevierd worden; want de Vlamingen hebben nu eenmaal de naam van feestvierend volk en anderzijds wordt hierdoor ten minste elke generatie proffen in de mogelijkheid gesteld toch eenmaal eens extra de bloemetjes buiten te zetten. Want er worden kosten noch moeite gespaard om er iets speciaals van te maken; bv. zo maar liefst 12 erodoktoraten (d.w.z. "doctores honoris causa"), waardoor de KUL nog maar eens op geniale wijze haar public relations verzorgd;

tussendoor een receptie, waarop o.s. de rektoren van de uniefs die nóg ouder zijn dan de Leuvense, worden uitgenodigd (zal me dat daar een bejaardenfuif worden...); 's avonds zorgt een warmbloedige flamengodanseres voor een spektakel. En daarmee is de dag rond.

Veryolgt p.7

ACADEMISCHE RAAD: VERSLAG

Ook op deze academische raad werd zoals gewoonlijk veel met woorden gespeeld, maar veranderde er niet veel. Toch zijn er enkele vermeldenswaardige punten.

1) I.v.m. het examenreglement kon worden gekonstateerd dat 2 fakulteiten (landbouw en rechten) hun advies nog niet hadden binnen geleverd. Eigenaardig (of veelbetekend?) is dat het juist deze 2 waren die de studenten last berokkendden i.v.m. de examenregeling. De wijzigingen door de studenten voorgesteld werden aan de kommissie Janssens overgemaakt. Opgemerkt moet worden dat in de rechten aan een alternatief reglement wordt gedokterd dat veel ongunstiger uitvalt voor de studenten. Waakzaamheid is hier geboden.

2) Een interessant punt ter bespreking was de "samenstelling en werking van de Centrale Beleidslichamen".
-I.v.m. de samenstelling werd dr. de Vlaamse Vereniging van Professoors voorlopig 4 vertegenwoordigers gevraagd in de A.R. in afwachting van een grondige reorganisatie. Ondanks manipulaties van de rektor kon door de studenten-delegatie bekomen worden dat deze 2 punten werden gescheiden en zo besliste men dat een grondige evaluatie van de beleidslichamen op de volgende A.R. zal besproken worden. Het feit dat nog eens 4 profs de geleerden zouden komen "versterken" werd met 20 tegen 3 stemmen en 1 onthouding verworpen.

-N.a.v. een brief van dekaan Huygheer die al 4 raden werd opgeschoven werd gesteld dat een grondige evaluatie van de werking van de A.R. noodzakelijk is.

3) Na veel palaberen en uitwisselen van allerhande nota's blijkt de oriënting van een Interdepartementeel Centrum voor Didaktiek nog niet vr. morgen te zijn.

4) Het intern reglement van de fak. Landbouwwetenschappen werd ter goedkeuring voorgelegd. Volgens ons zit hier en daar wel een vleugje autoritarisme, maar waar vindt men dit niet in reglementen door "ons aller K.U.L." opgesteld.

5) De rektor had zijn dossier al dichtgeknappt toen de studentendelegatie opmerkte dat zich bij de variatie a nog een vraag van haar bevond i.v.m. de zaak Farma. Dit veroorzaakte zichtbare verlegenheid en ongemak bij sommige heren. Na enig heen en weer gekijk ("wie gaat er hier nu iets van zeggen") gaf dekaan Borghgraef van geneskunde nog maar eens het officiële standpunt van de academische overheid weer (zie o.a. vorige Veto). Kortom, we werden niks wijzer. De studentenafvaardiging besloot dit punt (beter gedokumenteerd en geargumenteerd) op de volgende A.R. nog maar eens ter sprake te brengen.

Wij houden u op de hoogte.

Tony

één voor één hebben gezworen? Wat doet de regering? Zij buigt. een onvergeeflijke toevallig geving maar waarschijnlijk komt het er niet meer op aan dat wij enkele centimeter verder wegzakken in de drek.

De liberaal-kapitalistische structuren van de Westerse landen -basis van onze economie- delven hun eigen ondergang. Eén der basisprincipes: "de onbeperkte individuele vrijheid in zover ze de vrijheid van de andere niet beperkt" is volledig uitgehold: in een vrije economie krijgen de verschillende monopolies meer en meer macht onder de vorm van multinationals. Doel: maximaal rendement en winst wat resulteert in een maximum luxe voor een kleine klik machthebbers.

Geen skrupules, geen façade: na de staatsgreep in Chili en de dood van Allende lekt uit dat ITT er de hand in had: geen reaktie; nadien lekt uit dat architect van heel het plan H. Kissinger was: zelfs dat ontken men niet; later komt de meesterlijke rol van de CIA aan het licht, nl. het uitlokken van de vrachtrijdersstaking -erg goed gezien want in een uitgestrekt land als Chili is vervoer en bevoorrading onontbeerlijk-, zelfs dat wordt toegegeven: niet de monste skrupules. Ook niet nodig: zij zijn ongenaakbaar. In België wordt de coup van officiële zijde afgekeurd, maar denkend aan de belangen van de Société Générale treurt men helemaal niet om deze gang van zaken.

De schandelijke ongelijkheid heerst, niet alleen voor de welvaartsindeling, maar nog veel meer op het vlak van de macht. Ef zijn landen waar een kleine groep machthebbers van een maximum aan luxe geniet, terwijl de rest van het volk in onmenselijke levens- en arbeidsvoorwaarden haast elke mogelijkheid mist tot eigen initiatief. Men lijdt onder onrechtvaardige sociale structuren die door misbruik van macht en bezit uitbuiting der arbeiders of oneerlijke kontrakten zijn ontstaan. De aarde is van allen, niet van de rijken. Privaat eigendom geeft niemand een absoluut en onvoorwaardelijk recht. Niemand heeft het recht om uitsluitend voor eigen gebruik opzij te leggen wat hij over heeft wanneer de anderen het nodige voor hun levensonderhoud ontbreken. Dus moeten grote spekulatieve winsten verboden worden en mag het recht op eigendom nooit uitgeoefend worden ten nadele van het algemeen belang. Het ongebreidelde liberalisme heeft de weg gebaad voor een vorm van diktatuur en ligt aan de oorsprong van het internationaal imperialisme van het kapitaal.

Het werklozencijfer begint angstwekkende proporties aan te nemen (momenteel meer dan

300 000 waaronder 100 000 jonge mensen). Opmerkelijk doet er zich wel een accentverschuiving voor: de dramatische toestand wordt gerelativeerd en verschoven onder impuls van de berichtgeving: het hele probleem wordt verschoven van de werkloosheid als gevolg van de economische recessie naar de werkloosheid zelf die liever genieten van den dop dan werk te zoeken. Uiteraard wordt er van elke sociale voorziening dapper geprofiteerd, maar lang niet door iedereen. Het is een handige zet -gedirigeerd van hogeruit- om nijpende problemen af te reageren op aanverwante zaken, om de kern van de zaak om te draaien: de werkloosheid is geen gevolg van het aantal profiteurs aan den dop, integendeel! Er zal snel naar een nieuw trukje moeten uitgezien worden want men begint bewust te worden van het al te doorzichtige, alhoewel originele oefje. Uiteindelijke vraag is: hoe die evolutie en al die toestanden te verklaren zijn, wie de hoofdschuldigen zijn, of er alternatieven zijn.

In evoluties nagaan en toestanden verklaren zijn wij niet erg sterk, om schuldigen aan te wijzen achten wij ons zeker onbevoegd. Feit is wel dat de werknemers, de overgrote meerderheid, van onderuit en een overkoepelend orgaan -uiteraard representatief voor de mensen die het vertegenwoordigt en niet voor eigen zak- van bovenuit meer beslissingsmacht moet hebben. Alternatieven: die zijn er. Verworperlijk is wel dat men dadelijk het hoofd afwendt wanneer men voelt uit welke hoek de wind waait: liever verder wegzakken in de modder dan zelfs maar luisteren naar mogelijke alternatieven van wat men "linksen" of "extreem linksen" pleegt te noemen. Nochtans bestaat er nog zo iets als sociale rechtvaardigheid en dat is wat de "progressieven" duidelijk hebben aangevoeld. Men kan andersdenkenden al dan niet terecht verwijten dat ze een grote smool opzetten en zich met alles bemoeien om voet aan de grond te krijgen, men kan het verwijten dat ze trachten massabijeenkomsten te manipuleren, dat ze vervallen in theoretische en holle slogans, maar dat doet niets af aan de waarde van mogelijke wissel oplossingen.

DIEPER IN DE SOCIAAL-EKONOMISCHE PUT...OF ALTERNATIEVEN ?

Na deze prettige feestdagen van drank, (vr)eten, kadoos en de allersnoezigste wederkerige wensen, komt het uiteraard erg ongelegen een korte bezinning te maken over enkele curiositeiten die onze hedendaagse maatschappij tekenen.

Als wij alles moeten geloven wat de massa-media ons vertellen, gaat de economische toestand van ons dierbaar landje zienderogen achteruit. Reden: te dovers en te technisch om op te noemen (lees: om ervan op de hoogte te zijn) Wat we wel constateren is dat het parlement momenteel een lachertje is en dat de regeringsmacht nilkens willens versnipperd is met het gevolg dat Tindemans en Co zich moe-

ten beperken om de stukken te lijmen en te redden wat er te redden valt, en zelfs dat lukt hun lang na niet altijd. Buiten het nuchter constateren van de neerwaartse gang van zaken heeft onze regering nog niets concreets verwezenlijkt tenzij enkele spitsvondige lapmiddeltjes waaronder de programmawet. Akkoord, in dit apenland is regeren onmogelijk: van industrie, dokters over middenstand en vakbonden naar de kleinste werknemer toe is er niemand bereid ook maar één duimbreed toe te geven.

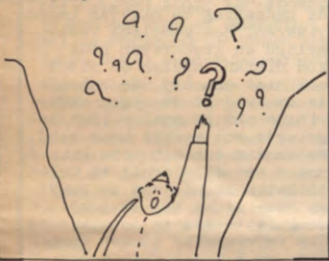
Konkreet: de dokters, de meest geprivilegeerde kaste in ons systeem, eisen loonindexering. Precies zij, die over de hoogste inkomens beschikken eisen de indexering. Anders staking. De méést asociale en zelfs immorele staking die mogelijk is (zelfs als je geen tante hebt gehad die tijdens de doktersstaking van enkele jaren terug is overleden omdat er niemand bereid was om te helpen). Welke waarde heeft de eed van Hypocrates, die ze

Elk potentieel alternatief is in se het bestuderen waard, zelfs al blijft het potentieel, een eclecticisme van verschillende alternatieven kan eventueel tot het goede leiden!

Leven wij verder als spartelende drenkelingen? Looft het de moeite aan andere mogelijkheden te denken en durven wij hun een kans geven?

Eén vraag laten wij open: zijn wij kollektief bewust voor een dergelijke emancipatie en zijn wij ertoe bereid?

Gie de Pisjeloe - 2de kan. Rechten.

op gewezen dat de dienst aan grondige informatieverbreiding moest doen, zodat de studenten de mogelijkheid van deze dienst beter leren kennen, vermits er een sterke daling van het aantal vragen merkbaar is. Misschien is dit te wijten aan het te strenge "imago" van deze dienst. Het is in ieder geval onwaarschijnlijk dat er slechts 287 studenten op de 15.000 van de KU. Leuven in financiële moeilijkheden zouden verkeren.

Studiefinanciering zou inlichtingen kunnen verschaffen over het systeem van toekenning van beurzen, toelagen, leningen voor alle diensten op dat gebied werkend en over sociale zekerheid: RVA, kinderbijslag mutualiteiten enz.

Verder zou er een politieke stellingname i.v.m. het probleem studiefinanciering moeten ingenomen worden. De dienst, door zijn popularisering zet mensen er toe aan ondanks hun laag inkomen een langdurige investering te doen. Tevens dient primair te worden verdedigd dat ie-

versiteiten in hun land niet door de staat worden erkend en dat ze, op basis van racistische motieven (Chinese afkomst) niet toegelaten worden op de Rijksuniversiteiten. De studenten stelden dat, indien de KUL deze studenten aan haar u-nif. aanvaardt, zij ook moet instaan voor de financiële hulpverlening indien deze studenten tijdens hun verblijf in Leuven in een noodsituatie terecht komen. Verder is de RVS van mening dat de sociale dienst niet tot taak heeft via leningen of toelagen afgestudeerden die wegens werkloosheid specialisatiestudies willen aanvatten, te bekostigen.

De reeds bovenvernoemde "Raad van Studentenvoorzieningen" is het orgaan dat het beleidsprogramma binnen de sociale sektor uitstippelt en de besteding van het geld controleert. Hierin heeft de AV van de SR vijf vertegenwoordigers. Regeringscommissaris Schiepers vertegenwoordigt heir de Staat en houdt een waakzaam oog op de besteding van de Rijkstoelagen.

De Alma kwam hier eveneens verscheidene malen aan bod, maar er kon geen eensgezind standpunt be-

Raad van Beheer van de KU Leuven heeft de studentendokter voor de duur van dit jaar aangenomen volgens rijksweddenschappen 1103 wat een financieel verlies op de wedde van de dokter betekent. Dokter Degrootte stuurde naar aanleiding van deze beslissing een brief aan de RVS en drukte zijn ontgoeheling hierover uit. Tevens vroeg hij wat er met een rapport over de werking van het Medisch Centrum, dat hij opgemaakt had, gebeurd was. Servotte antwoordde dat hij op de Raad van Beheer niet de gelegenheid gehad heeft om dit ter sprake te brengen en dat hij er geen andere oplossing meer zag dan deze die genomen werd door de Raad van Beheer van de Unief.

De Raad van Studentenvoorzieningen is van mening dat door de jongste beslissing van de Raad van Beheer de dienstverlening in het Medisch Centrum in het gedrang komt en zoekt naar een oplossing. Er werd reeds voorgesteld de tweede studentendokter volgend jaar te laten benoemen door een v.z.w. buiten de macht van de regeringscommissaris die indertijd het hele geval aan het rollen bracht. De dokter zou dan, door subsidiëring van die diens nog wel door de RVS betaald worden.

In verband met het meisjescentrum waarvan de financiële situatie als zorgwekkend wordt bestempeld, wordt aangedrongen op het onvermijdelijk verschaffen van informatie, zowel over het home als over het restaurant. Indien deze informatie er niet komt en het meisjescentrum binnen drie maanden niet kan bewijzen dat er daadwerkelijk aan dit probleem gewerkt wordt, zullen de toelagen van de RVS verminderen.

Wat de financiële toestand van de RVS betreft, blijkt uit informatie van de heer Schiepers dat de sociale toelagen voor 1976, de som van 90.520.000 en voor Kortrijk 5.105.000 fr. bedragen. Om eventjes op de finances door te bomen:

- De personeelslasten van het Justus Lipsiuskollege weren met 500.000 fr. verminderd, tengevolge van een vermindering van personeel.
- Het voornemen bedrag van 5.200.000 fr. voor de Algemene Studentenraad werd herleid tot 4.300.000 fr. Er werd door de studenten wel gesteld dat het resterende bedrag van 900.000 fr. naar de reserve gaat en dat de studenten er prioritair aanspraak op kunnen maken wanneer ze gekonfronteerd zullen worden met de verhuis naar de lokalen boven de huidige Alma I

Door een lid van de Akademische Raad werd aan de studenten gevraagd hun beleidsopties in verband met de RVS op te schrijven.

de activiteiten van Sociale Raad

Het specifieke werkingsterrein van de Sociale Raad (SR) is het vertegenwoordigen van de studenten in de sociale sektor. Vertegenwoordigers van de Algemene vergadering (AV) van de SR hebben daarom een functie in diverse medebeheersorganen.

Gezien de techniciteit van het medebeheer moesten de eerste vergaderingen zich noodzakelijk beperken tot een strikte uitleg van welke de beheersorganen zijn (1st AV) in functie van de verkiezing van de mandaten waar natuurlijk prompt een tweede vergadering (2de AV) aan opging. Deze fase van informatieverstrekken - ook noodzakelijk omdat SR elk jaar met nieuwe mensen werkt - is voorbij zodat er in de AV i.v.m. alle punten van het medebeheer nu serieuze discussies kunnen en zullen gehouden worden en er diepgaande en politieke standpunten gaan ingenomen worden.

Wat doet onze AV?

Het probleem Alma kwam op de AV het meest aan bod omdat de mensen die daarin werken reeds in de eerste vergadering van de Raad van Beheer Alma gekonfronteerd werden met een voorstel tot prijsverhoging. Gezien het vermoedelijk deficit van de restaurants - 47.220.000 fr. - bleek dit onvermijdelijk. Dit probleem wordt nog verhoogd door de overheveling van de UCL, waardoor hun bereidheid om bij te dragen in de kosten kleiner en kleiner wordt, zodat ze slechts 12.500.000 fr. i.p.v. 14.600.000 fr. willen betalen en de KU Leuven ook niet boven de door haar vastgestelde som wilt gaan.

In de AV werd een informatietekst over de dienst "Studiefinanciering" naar voor gebracht. In deze dienst zetelt 1 studentenvertegenwoordiger. Gesteld werd dat financiële hulp de democratizering van het onderwijs bewerkstelligt door dienstverlening te geven aan mensen die niet onder de criteria vallen van de diensten die door de staat werden opgericht. In de AV van 20 november werd er

deren recht heeft op een toelage van het Rijk.

De politieke stellingname van de studenten is dan ook dat iedere vervanging van de toelagen door een systeem van leningen een aanslag betekent op dit recht en op de wil tot democratizering.

Net zoals de onwil van de overheid om de sociale voorzieningen, zowel aan de uniefs als daarbuiten te revalorizeren - men gaat zelfs verder: de belasting op de vervangingsinkomens, de vervanging van de welvaartsvastheid van de sociale vergoedingen door een welvaartspremie, het achterhouden van 600 milj. uit de kas der kinderbijlagen, en al de maatregelen i.v.m. de ziekteverzekering (zie ook ASR brosjure) een regelrechte aanval van de voorzieningen - is de vervanging van de toelagen door een systeem van leningen een aanslag op het recht en op de wil tot democratizering. In dergelijk systeem is men bovendien verplicht onderwijs te zien als een persoonlijke investering waarvan ieder voor zich het economisch rendement moet berekenen. EN zich moet afvragen of de betaalde retributies en andere lasten wel in verhouding staan met de persoonlijk te verkrijgen voordelen.

In de Raad van Studentenvoorzieningen kwam i.v.m. deze dienst het probleem van studieleningen aan buitenlandse studenten aan bod. Men is dit jaar strenger gaan optreden wegens een groter aantal aanvragen van buitenlandse studenten. Principieel worden hen geen toelagen verstrekt, maar er worden uitzonderingen gemaakt voor studenten die "werkelijk" in nood verkeren. Konkreet resultaat: het aandeel van de buitenlandse studenten in de toekenning voor dit jaar is teruggelopen van 18% tot 11%.

Een bijkomend probleem is het feit dat de Federatie der Centra voor Buitenlandse studenten, die voor de helft in de toelagen tussenkwam stopte met haar hulpverlening aan Indonesiërs. En 18 van de 20 studenten aan wie een lening werd toegestaan zijn Indonesiërs. De oorsprong van hun aanwezigheid hier is dat de diploma's van Vrije Uni-

reikt worden tussen akademische overheid (5pers.), personeel (5pers.) en studenten.

Er werd ook gediscussieerd over het aanblijven van Bauwens als voorzitter van de Raad van Beheer Alma. Bauwens is namelijk ook directeur van de RVS, en dit zou nadelen hebben. De voorzitter van de Raad van Beheer Alma is namelijk gebonden aan de beslissingen van die Raad van Beheer en deze beslissingen kunnen afwijken van de uitgangspunten van de RVS, en vermits de voorzitter er voor moet zorgen dat de v.z.w. bestuurbaar blijft, zou dat tot gevolg kunnen hebben dat de standpunten van de RVS niet krachtig genoeg verdedigd worden. Bauwens centraliseert tevens een veelheid aan gegevens over de studentenrestaurants wat enerzijds tot een monopoliepositie kan leiden anderzijds ten nutte is van het beheer.

Toch werd besloten hem als voorzitter Alma te behouden, maar er werd afgesproken dat de informatie over de Alma sneller en duidelijker aan de RVS zou overgemaakt worden teneinde een duidelijk beeld van de financiële toestand te hebben.

Een regelmatig besproken onderwerp op de Raad (RVS) was de tweede studentendokter, dokter Bracke.

Op de AV, van de SR, (16/10 met Degrootte) was dit reeds ter sprake gekomen en de studenten waren van mening dat het niet mogelijk was om dokter Bracke te ontslagen, gezien dit een afbraak voor het medisch centrum zou betekenen. De RVS deelde dit standpunt en de

De eerste nota's werden reeds ingediend maar zijn slechts voorlopige nota's die een eerste gedachte, die uit discussie in de laatste AV's over de verschillende diepsten van de sociale sektor, naar voor kwam vergeeven. In de toekomst zal echter grondig gediscussieerd worden over onze visie op de sociale sektor en dan zullen ook betere en

uitgebreidere nota's tot stand komen. Te gelegentheid zullen deze ook in Veto verschijnen.

In één van de eerste AV's werd er ook uitgebreid gediscussieerd over de 'Politieke Stellingname van de SR.' omdat er hieromtrent zowel binnen als buiten de AV misverstanden bestaan. Deze misverstanden komen voort uit het feit dat de sociale raad haar infrastructuur gratis ter beschikking stelt van iedereen - dus ook van politieke groeperingen en tevens - maar dan mits betalingsgenruik kan maken van haar stencilmachine waardoor het adres van Sociale Raad op vele pamfletten te zien is.

Het volgend principe werd unaniem aanvaard door de AV: 'De sociale Raad als één van de vier raden van de Algemene Studentenraad (ASR) met als taak het vertegenwoordigen van de studenten in de sociale sector is geen politieke organisatie. Vanuit de jarenlange medebeheerservaring en het feit dat de sociale sektorproblematiek niet los staat van de globale politiek-maatschappelijke kontekst, is er aan de werking van de Sociale Raad zeker en vast een politieke dimensie.

De AV van de Sociale Raad zal dan ook op haar vergaderingen plaats maken voor een politieke aanpak van de sociale sektorproblematiek, voor discussie over ruimere politieke problemen en kan eventueel hierover standpunten innemen, acties ondersteunen, zelf ageren. Hierover is de meerderheid in de AV uiteraard beslissend. Dit betekent concreet dat bvb. met de akte Decroo-Humblet de sociale afgevaardigden op de AV met elkaar over dit onderwerp discussiëren en aangezet werden zich in hun fakulteiten actief in te zetten. De sociale Raad is echter niet als Sociale Raad naar buiten getreden en heeft niet autonoom actie gevoerd

Verder behoren er nog verschillende diensten tot de sociale sector die weinig of niet op de AV's aan bod kwamen zoals:

- de andere helft van het medisch en psychotherapeutisch centrum: behandeling van psychosomatische klachten. Informatie rond studie en examenstress, hygiëne,...

o het medisch centrum is men zopas gestart met een werkgroep "gezondheidsvoorlichting en -opvoeding". Het hoofdoel is te weten welke vragen over gezondheidszorg bestaan bij de studenten en de nood aan informatie te peilen.

Op de AV zal deze werkgroep nog aan bod komen.

- Sociaal Studentenfonds: v.z.w. dat tot doel had de sociale belangen van de studenten van de Leuvense studenten (KUL en UCL) te behartigen en op dit ogenblik echter geen andere functie meer heeft dan het beheren van het huis in de s'Meyersstraat 5 (het huis van de waalse jobdienst)

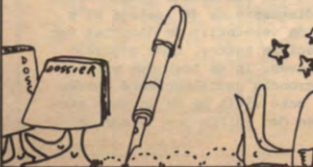
- Acco: behoort eigenlijk niet bij de sociale voorzieningen die onder de RNS vallen en ontvangt ook geen subsidies van deze Raad. Wel zitten er in Acco 5 studentenvertegenwoordigers.

- Huusvestingsdoent: informatie over woonmogelijkheden vooral in de particuliere sektor.

- Residenties.

- Jobdienst: voorrang voor studenten met financiële moeilijkheden.

- Juridische dienst: juridische problemen in verband met huusvesting militie, financiële aangelegenheden verbliefsvergunningen etc.....

Sinds september 1974 bestaat er een nieuwe activiteit van psychiatische patiënten, ex-patiënten en -therapeuten. Naast gekkenkrant en de cliëntenbond is er een gekkentheater gevormd.

Ontstaan:

Het gekkentheater is tot stand gekomen op het psychotherapeutisch dagcentrum in Amsterdam. De directe aanleiding was de ontevredenheid bij enkele patiënten, die zich konstant geplaatst voelden tegenover hun problemen, alsof die problemen enkel in hun binnenste zouden bestaan. Dit beleefde isolement werd nog versterkt door de demotiserende werking van kliniek en inrichting. Zo kwam het tot een initiatief om binnen de creatieve bewegingstherapie (waarin alle patiëntengroepen meedraaien) een zgn. vrije spelgroep te vormen. In deze spelgroep zou men kunnen vrijelijk problemen opwerpen, ze uitspelen, zonder ze vast te pinnen op één persoon. De ingebrachte onderwerpen waren niet automatisch problemen waar alleen de inbrengers mee zaten.

Op deze wijze kon men binnen de bewegingstherapie voldoen aan de behoefte om gevoelens te uiten en rollen te spelen op basis van persoonlijke gegevens. Psychosociale problemen spelen zich immers alleen af tussen u en mij, niet binnen mij.

In het spel ligt ook de mogelijkheid om die tweezijdigheid van gedrag te uiten/buitenstaander en gelijk betrokkene. Het spelen van verschillende rollen in het verhaal dat iemand verteld heeft, en daar verder op door improviseren, leefde het sterkst bij patiënten die langer met de bewegingstherapie bezig waren geweest en sterker gemotiveerd waren om al spelend te relativeren. Het oorspronkelijk idee stuitte binnen het dagcentrum op veel bezwaren; zou je op patiënten kunnen rekenen? Ook vanuit de staf kwam bezwaar tegen meespelen van een therapeut zonder dat die een duidelijk therapeutische functie vervulde (nl. als buitenstaander). Dit leidde ertoe dat de spelgroep zich vrij snel buiten de formele kaders van het Dagcentrum plaatste, al bleef ze daar voor materiaalvoorzieningen en repetitie-ruimte wel op aangewezen.

DOEL:

Niet iedereen had als einddoel spelen voor publiek. Voor sommigen was het belangrijker om over de dingen te praten en ze uit te spelen. Anderen vonden het belangrijker het spel naar buiten te brengen en daarvoor te discussiëren. Voor dit laatste is na een jaar samenspel, gekozen. Op een werkweekend zij basisthema's voor de improvisatie vastgesteld en later uitgewerkt. De thema's kwamen vast te liggen doch alle spelers konden hier op improviseren. Op het moment is de eerste produktie nadrukkelijk bedoeld om het scheidsvlak tussen buitenstaanders en de betrokkenen bij gek zijn te doorbreken. Een vast onderdeel van ons programma is dan ook de publieke-diskussie na afloop. Het programma wil twee dingen aangeven. Behalve laten zien dat "gek-zijn" dichterbij is dan men denkt, willen wij ook opmerken dat het anders kan in de wereld van de psychiatrie. Dat de nodeloze en vaak erg autoritaire scheidslijnen tussen patienten en stafleden

zouden kunnen verdwijnen. Dat de patiënten al diagnostiserend niet meer zo worden ingemetseld. Daarom moeten de spelers in staat zijn, om met hun medespelers situaties door te maken, waarin wisselend de rol van buitenstaander of betrokkene aan de orde komt.

Naar onze mening kan alleen zo'n soort betrokkenheid uitmonden in een juiste, kritische houding ten aanzien van de psychiatrie. Het gekkentheater richt zich daarbij op twee groepen. Enerzijds het grote publiek, waaraan informatie wordt gegeven en de mogelijkheid om zich zelf mogelijk te herkennen. Anderzijds psychiatrische inrichtingen, actiegroepen, Jongeren Advies Centra (JAC's) e.d. waarvoor de voorstellingen een ondersteuning van hun activiteiten kan zijn.

NAAMGEVING:

De naam "Gekkentheater" is gekozen om de dingen te benoemen op de wijze, zoals er over gedacht wordt. Je kunt trouwens meestal niet verstoppen dat je in een inrichting zit of gezeten hebt. Mogelijk mede door de naamgeving worden wij bij menige voorstelling gekonfondeerd met een wat verbaasd publiek, dat misschien stiekem toch was gekomen om "gekken" te zien. Het verbaasde ons ook hoe de eerste proefvoorstellingen

Op 9 en 10 februari 1976 komt het Gekkentheater naar Leuven. Het optreden heeft plaats: -Op 9 februari in de grote aula -Op 10 februari in Alma 2 telkens om 20.30 uur. Kaarten: 60,- (70,- de avond zelf)

op een middelbare school overkwam. Het gek zijn kwam dichterbij en werd bespreekbaar met buitenstaanders. Het taboe "je mag over deze dingen niet praten" werd doorbroken.

WERKWIJZE:

We zijn begonnen met een groep van vijftien: patiënten, oud-patiënten en een therapeute. De groep was open, iedereen kon komen kijken en meedoen. Het ging erom in open situaties ieder in staat te stellen zich te uiten en daaruit,

al spelend, thema's te ontwikkelen.

Er gingen echter te veel problemen spelen om deze open groep te handhaven (telkens nieuwe introducties, wie komt er de volgende keer, enz.) Daarop is besloten, geen nieuwe mensen meer toe te laten en van de overigen permanente aanwezigheid op de repetitieavonden te vragen. Onderwerpen die iedereen aanspraken -relaties, angsten, alleen-zijn- werden onder leiding van de bewegingstherapeute uitgewerkt. Zij had enkele jaren pantomime-ervaring achter de rug en leidde in het Dagcentrum de bewegingstherapie. Het bleef nadrukkelijk de bedoeling te blijven improviseren. Een compleet vastgelegd en geschreven stuk kon niemand spelen en sloot ook niet aan bij de behoefte om vrijuit de eigen ervaringen uit te spelen. Een opgelegde rol werkte benauwend. We vonden dat het erom ging de ander wat dichterbij te halen te laten zien: 'wat is gek?' en 'hoe dicht bij is gek?'. Daaruit thema's te ontwikkelen die informatief zouden kunnen zijn om het gek-zijn bespreekbaar te kunnen maken.

Er werden veel situaties van vroeger gespeeld. Voelde je er te zeer door geraakt, dan kon je 'uitstappen' en gaan registreren, of door kijken naar het spel der anderen jezelf weer wat meer relativeren.

Just om deze emotionele zaken moesten regels gemaakt worden. We dienden ons als spelers te beveiligen tegen niet meer hanteerbare situaties. Zo kan dus ieder tijdens de repetities uitstappen als hij/zij de situatie niet meer aan kan. Een ander lid van de groep neemt dan de rol over. Ook komen leden tijdens de voorstelling in een scene soms niet op, omdat zij de situatie niet aan kunnen. Beide vormen van 'uitstappen' vergen een groot improvisatievermogen van de spelers. Een grote dosis van tolerantie is nodig, ieder heeft zijn eigen tempo van gevoelens verwerken. Belangrijk is die te leren respecteren.

Wie verantwoordelijk was voor het wel en wee van de groep was een onduidelijke zaak. In het begin was de bewegingstherapeute van uit haar rol in het Dagcentrum degene die automatisch de leiding kreeg toebedeeld. Na de startperiode toen de groep een gesloten karakter kreeg, weigerde zij nog langer alleen de verantwoordelijkheid voor de groep en de repetities te dragen.

Dit bracht ons er toe het probleem van het leiderschap binnen de groep uit te spelen. Hoe'er ervaring je leiding in het algemeen? Dit beïnvloedt ook je legermanier van leiding geven.

Het wisselend repetities te laten leiden met alles wat daarbij komt -thema's bedenken, de vorm kiezen en het spel stimuleren- bleek voor de groep erg belangrijk te zijn om door te kunnen gaan. Omdat er zoveel verschillende belangen door elkaar heen liepen werd gekozen voor een werkgroepvorm.

De een zag namelijk het Gekkentheater als een soort gezelligheidsklub, de ander als een voortzetting van de therapieën, weer een ander als toneel.

MAAK WAT VAN JE LEGERDIENST: WEIGER HEM

DEEL 2

Het eerste deel handelde over de aanvraag voor het statuut van gewetensbezwaarde en verscheen in VETO-11.

2. Voorlopige inschrijving op de lijst van gewetensbezwaarden - Dossier:

Binnen één maand na ontvangst van de aanvraag, wordt medegedeeld door het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat je voorlopig ingeschreven bent op de lijst van gewetensbezwaarden. Heb je binnen deze maand nog niets ontvangen, dan informeer je best per brief of telefonisch bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dienst gewetensbezwaarden.

Van het ogenblik van de voorlopige inschrijving ontvang je eventueel ook drie "getuigenverklaringen". Dit zijn vragen naar schriftelijke verklaringen van mensen die kunnen bevestigen dat je gewetensbezwaren oprecht zijn. Deze getuigenverklaringen zijn niet essentieel en dienen enkel om je dossier te vervolledigen.

Bovendien kan het Ministerie van Binnenlandse Zaken alle nuttige inlichtingen inwinnen over je persoon, levenswijze enz... Zo kan je bij de politiekommissaris geroepen worden voor een profiel van je persoon. Dit zijn echter slechts for-

maliteiten. Je moet je in elk geval niet laten intimideren. Het beste is bij vervelende vragen te verwijzen naar je opvatting over gewelddoosheid en niet al te erg op de zaak ingaan.

3. Raad voor Gewetensbezwaarde

Zodra je dossier volledig is en uiterlijk binnen 2 maand na ontvangst van de aanvraag, wordt het doorgezonden aan de voorzitter van de Raad voor Gewetensbezwaarden. Binnen "afzienbare tijd" (momenteel ongeveer 6 maand - in de toekomst kan het sneller gaan) zal je opgeroepen worden om voor de Raad te verschijnen. Je wordt opgeroepen per aangetekende brief, minstens 7 dagen vóór de zitting. De oproepingsbrief vermeldt waar en wanneer de zitting plaats grijpt en ook wanneer en hoe je je dossier kunt raadplegen tijdens de vier dagen die de zitting voorafgaan.

Op de zitting mag je je laten bijstaan of vertegenwoordigen door een advocaat. Dit is echter totaal overbodig, aangezien de procedure zeer formeel gebeurt. Van de minderjarigen worden de ouders niet meer opgeroepen. De ouders die het wensen kunnen wel als toeschouwer aanwezig zijn. De zittingen zijn immers openbaar.

De Raad zelf bestaat uit drie le-

den, nl. een magistraat-voorzitter, een advocaat en een ambtenaar van het Ministerie van Justitie. Een afgevaardigde van het Ministerie van Binnenlandse Zaken treedt op als sekretaris-verslaggever. De Raad kan je aanvraag aanvaarden of verwerpen. Dit gebeurt op de zitting. Je krijgt bericht binnen 15 dagen. Wordt de aanvraag verworpen, dan kan je beroep aantekenen bij de Hoge Raad voor Gewetensbezwaarden, en zelfs in cassatie.

Tijdens de zitting kan je nog veranderen voor ongewapende dienst, of een andere vorm van burgerdienst. Eenmaal uitspraak gedaan, wordt de keuze definitief.

4. Gezondheidsonderzoek

Eens je statuut verworpen, zal je opgeroepen worden voor een medisch onderzoek. Dit gebeurt vroeger door de administratieve gezondheidsdienst van het Ministerie van Volksgezondheid. Nu wordt de moge-

lijkheid geschapen de hele medische keuring in één dag af te werken in een ziekenhuis, aangeduid door de Minister. Hiervoor moeten echter nog Koninklijke Besluiten worden uitgevaardigd door de Minister van Volksgezondheid onder wiens bevoegdheid de keuring valt.

De criteria voor goed- of afkeuring zijn dezelfde als deze toepasselijk op dienstplichtigen.

Wie evenwel opteert voor ongewapende militaire dienst, wordt gekeurd op het Klein Kasteeltje zoals alle dienstplichtigen.

(wordt vervolgd)

ERRATUM

Misschien heeft het artikel over de Gasthuisberg je enkele kopbrekens gekost. Als je zotgekken bent op de foto van de voorpagina, willen we je nu het reedsel oplossen. Door een onvrijwillige vergissing, werd de foto bij Acco op zijn kop in de lay-out geplaatst, waarvoor hun en onze excuses. En de dt-fouten: de maker van het artikel is momenteel bezig duizend keer te schrijven in schoon schrift: "Ik mag geen dt-fouten meer schrijven; jij mag geen dt-fouten meer schrijven; hij/zij mag geen dt-fouten meer schrijven". Hij zal 't wel leren...!

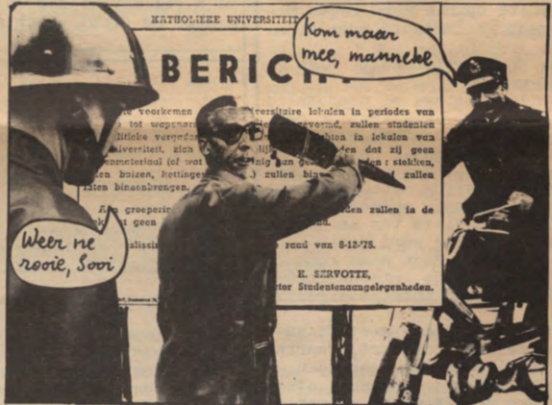
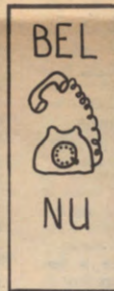
MIS PUWT

een
aktualiteiten
RUBRIEK

In een rondschrijven, gericht aan de fakulteiten, vraagt Prof. M. Eyskens, KUL-beheerder, voorstellen voor het plaatsen van aanplakborden aan universitaire gebouwen.

Bij allerhande bevoegde raadgevers wint de afgevaardigde beheerder advies in. Hier in gesprek met de bekende beheerder van de Ouganda-Dada-University.

Terwijl prof. Eyskens actief informatie inwint, betrapten enkele leden van de Anti-Affiche-Ploeg (AAP) een illegaal plakker, die op tot nu toe verboden plaatsen een uiterst subversieve affiche ophing, waaraan er in dit blad reeds uitoverige aandacht werd besteed.

Gealarmeerd door het bericht in VETO-11, riepen de leden van de Akademische Raad een spoedzitting bijeen om Vice-Rektor Servotte rekenschap te vragen over de bedoelde richtlijnen. Servotte ontkende echter het Bericht. Merk op dat de rektor niet op het appèl aanwezig is...

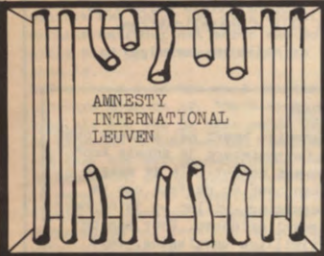

Nochtans bewijst bovenstaande foto dat het bewust bericht opgevolgd wordt in universitaire kringen. Frans, de portier van De Valk, houdt scherp toezicht op de naleving van het wapenverbod van Servotte. Onder zijn stoel: een pas ontwapende MLB'er.

P.S.
Suggesties voor
aanplakborden
zijn welkom:
Commissaris -
Generaal Mark
Eyskens,
Oude Markt 13,
3000 Leuven
22.04.31
22.03.21
Dank U.

m.m
& e.v.t.

Tenslotte hebben we naast de wekelijkse trainingsavonden besloten om enige keren per jaar gezamenlijk een weekend buiten de stad door te brengen, met het doel om ons spel te evalueren en de onderlinge relaties weer eens goed door te lichten. Vaak blijkt dat er opgehoopte spanningen zijn die dóór gepraat moeten worden.

De werkgroep Amnesty International Leuven wenst de aandacht van de lezer te trekken op het volgende feit : Daniel PEZERIL, hulpbisschop van Parijs, geboren te Chili, heeft volgende indrukwekkende verklaring afgelegd : Alphonse-René Chaufreau, geboren uit Franse vader en een Chileense moeder, is sinds 30 juli 1974 verdwenen te Santiago. De meest officiële interventie ten zijnen gunste hebben zeker niet ontbroken en de Franse publieke opinie werd reeds menigmaal gealarmeerd over zijn lot. Maar Chili verdoezelt elke informatie. Op alle publieke of persoonlijke verzoeken, hoe waardig ook te worden beluisterd omwille van hun inspiratie en hun drijfkracht, reageerde de Chileense regering steeds met een zelfde eentonig antwoord : "Wij weten niets van de Heer Chaufreau. Hij werd nooit aangehouden. Zijn naam komt niet voor op de interneringsregisters van onze gevangenis-zen".

Er is niemand die niet de hettelijke angst afkeurt, waarin de familie beklemd gehouden wordt. Wat wij verzoeken stemt overeen met de meest elementaire eisen van de rechten van de mens.

"Le Monde" 28/29 dec. '75

Een zoveelste aanduiding van de "barbaarse repressie die in Chili onverminderd verder duurt. En...een openlijk verzet van een bisschop tegen de Chileense regering.

Amnesty International beschikt over een aantal adressen van andere politieke gevangenen die op dit ogenblik door de Chileense regering gevangen gehouden worden :

1) Titi Palestro ROJAS
Penitenciaría de Santiago
Santiago de Chili,
Chile

2) Juan Jilom
Carcel Publica de Valdivia
Valdivia
Chile

Schrijf protestbrieven naar de Chileense diktatoriale regering
Generaal Pinochet
Palais Presidentiel
Santiago de Chili
Chile.

EN steunbrieven naar de gevangenen zelf met de tekst :
Amnesty International werkt voor uw vrijlating !!

Deze brief verscheen in het tweede nummer van "Emiel", tijdschrift van de pedagogische kring, als reactie op een informatief artikel over Pedofilie. Aangezien in Veto 5 een soortgelijk artikel verscheen, nemen we hier deze brief integraal over.

Dag Zjef,

Jij schreef in Emiel nr 1 dat de grote mensen je niet graag zien omdat jij met kleine meisjes zoals ik speelt. Ik ken je wel niet Zjef, maar jij kent misschien wel mijn grote vriend Stefaan. Voor enkele dagen kwam Stefaan bij me babysitten. We speelden papa en mama. Hij pakte me op in zijn sterke armen, gaf me een kusje op mijn tanden en noemde me schattebout. Om 8u gingen we slapen. Voor ik mijn pijama aandeed, mocht ik op mijn bed springen en dansen. Want ik had het toch warm genoeg na zo'n heerlijk schuimbad, zei Stefaan. Terwijl ik danste, viel ik en dan streelde Stefaan me en kuste hij me op mijn buik. Ook deed hij blub-blub-blub met zijn mond in het putteke van mijn buik. Na lang spelen kreeg ik eindelijk kou. Stefaan trok mijn pijama over mijn rillend lijfje en hij drukte me dicht tegen zich

aan. Stefaan had het warm, want hij had zijn pull uit. Hij nam mijn hoofdje en legde het voorzichtig op zijn blote borstkas. We speelden nog verstopptje tussen de enkele kruhaartjes van zijn borst tot ik in slaap viel.

Als ik wakker werd was Stefaan weg. Vandaag ben ik boos op Stefaan. Elsie is weg met haar mama en nu heb ik niemand om mee te spelen. Stefaan wil alleen met me spelen als hij komt babysitten en dan mag ik nooit aan papa of mama vertellen wat we speelden. Waarom zegt Stefaan niet waar hij is, zodat hij me kan troosten als ik val of iets kapot maak ? Nee dat doet hij niet en ik mag ook niet naar hem toe, want hij komt alleen op babysit. En dan speelt hij alleen met me als hij zin heeft. Meestal vraagt hij me of ik met zijn gekke spelletjes wil meespelen. Als ik kiekeboe wil spelen blijft hij liggen en vraagt of ik zijn buik of poep wil strelen en kittelen, omdat hij daar pijn heeft. Dan kan Stefaan ook nog zo'n moeilijke woorden spreken, maar dan versta ik hem niet en houdt hij me zo hard tegen zich aangedrukt dat ik niet eens weglopen kan.

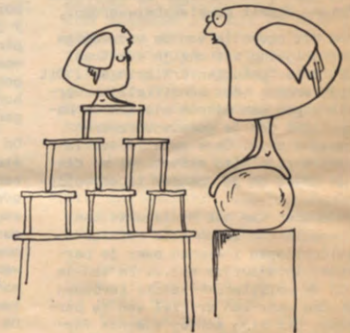
Zjef, als jij Stefaan kent, zeg hem dan dat ik zijn vriendeke wil blijven. Dat hij heel dikwijls met me moet komen spelen, ik heb al aan mama gevraagd of het mag.

Maar dan moet hij ook eens mijn spelletjes meespelen. En dan moet hij me ook troosten zoals papa en mama dat kunnen als ik iets niet kan of bang ben van de hond.

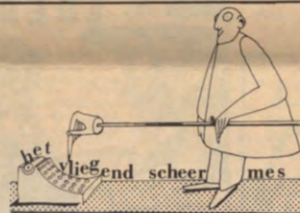
Dag Zjef ! Als jij wil mag je met Stefaan meekomen om te spelen, nu woensdag, want dan hebben we nog heerlijke chocolade wafels.

Dag ! Tot woensdag !

Liesje.

DAG... ZJEF

ZO HOORT HET NIET

Beste Karel,

Ik vind het nogal moeilijk om je een antwoord te geven op de vraag aan de L.S.W.H., waarmee je je stukje besluit in Veto van 12 december. Ik begrijp helemaal niet waar je naar toe wil met het publiceren van deze tekst. Ik kan niet anders dan je 100 procent gelijk geven als je van leer trekt tegen de bars en soortgelijke instellingen waar de homo's elkaar ontmoeten. Zo goed als ik weet jezelf ook wel dat de mensen er niet naar toe trekken omdat het er zo plezierig is. Het is de verstikende druk van de zogeheten "normale" samenleving, die de homo's in deze subcultuur samendrukt. Want homo mag je wel zijn, in het geniep, veilig weggestopt bij je soortgenoten, maar probeer het niet daar waar het gewone leven zich afspeelt, thuis, op straat, in een café, in collegezalen, want dan krijg je het deksel op je neus. Wie contact wil hebben met andere homo's komt dan bijna onvermijdelijk terecht in die anonieme schijnwereld van bars en slubs. En wie dat niet aankan, of wil, verzeilt vaak, zoals je zelf schrijft, bij psychologen (-iaters of -iatrische instellingen). Over bars niet veel goeds dus, maar het beeld dat jij ervan schetst

is zo karikaturaal en gechargeerd dat het beslist zijn bedoeling voorbyschiet : het raakt de lezer niet waar jij hem wil raken. Karel, het is toch precies de L.S.W.H. die, al meer dan 8 jaar lang, probeert de situatie voor de homofielen hier in Leuven te veranderen. De werkgroep is in het studentenmilieu en aan de universiteit geaccepteerd gelijk elke andere studentenvereniging, met subsidieëring en alles wat erbij hoort. Getuigen daarvoor zijn ook de fuiven die we regelmatig opzetten met andere groepen : met Release indertijd, met JAC, Dolle Mina, Omtrend, en nog niet zo lang geleden met de Wetswinkel. Voor de rest, en dat weet jij ook wel, concentreert de werkgroep zich vooral op twee punten. Aan de ene kant de opvang van nieuwe leden, homo's, die, soms na heel veel aarzelen, met hun eigen geaardheid naar buiten willen komen en in een open en tolerant omgeving andere homo's willen leren kennen. Aan de andere kant is er het bewerken van de publieke opinie, in ons geval de studenten, wat op lange termijn moet leiden naar een volledige integratie van het homoseksuele leefpatroon als een volwaardig alternatief in onze samenleving. Karel, het spreekt toch vanzelf dat de L.S.W.H. niet behoort bij diegenen die liever de handen aftrekken van een situatie zoals jij die beschreven hebt : het is de kern van datgene waar wij tegen vechten. Ik vrees trouwens dat het enige gevolg van je stukje zal zijn dat nog maar eens vele mensen in hun vooroordelen en verkeerde opvattingen bevestigd worden.

Tot ziens, namens L.S.W.H.

Rob/

THE APPRENTICESHIP OF DUDDY KRAVITZ (1975 - Canada - Ted Kotcheff)

We spreken alweer over een film die een vluggertje maakte in Leuven. Maar je kan gerust zijn dat hij zeer binnenkort zal terugkomen, gevisieerd tijdens het Internationaal Filmfestival van Brussel. bevestigd tijdens het Filmgebeuren van Gent en (reeds) bekroond op de Berlinale '75.

DUDDY KRAVITZ schetst de bliksemcarrière ("apprenticeship" = leertijd) van een joodse jongeman, die op 20-jarige leeftijd reeds zijn ideaal bereikt heeft: land bezitten en (dus een gerespecteerd iemand zijn. Aanvankelijk op idealistische wijze geld verwerwend, handelt hij ten lange leste als een gangster, ten koste van zijn verloofde en vrienden. Uiteindelijk bezit Duddy het beloofde land, maar wordt hij alerminst gerespecteerd. De film is geen uitschletter, maar toch de moeite waard om te bekijken. Zeer vlot gedraaid met goed getakelde karakters (Richard Dreyfuss - de wetenschapsman in JAWS - als Duddy). De hele film heeft een humoristisch tintje, dat echter naar het einde toe een wrange smaak krijgt. Er zit o.a. een knap stukje in - het visioneren van een documentaire, geproduceerd door Duddy - dat door film liefhebbers zal geapprecieerd worden, maar dat ook tot nadenken kan aanzetten over "intellectuele" filmerij... Misschien maakt de film een anti-joodse indruk, maar de joodse humor, de ironische visie op de joodse "handels" praktijken en vooral de afsluiting van de film, trekken de prant open tot een algemene visie op arrivisme en prestatiedrang.

LANDBOUW-KULTUUR

"bluegrass" is een muziekvorm die omstreeks 1945 is ontstaan uit de zogenaamde "old-time" en de "mountain" music die in de U.S.A. sinds 1925 hoge toppen scoorde. Dank zij Bill Monroe en Earl Scruggs die nieuwe speeltechnieken ontwikkelde op de verschillende bluegrassinstrumenten, voornamelijk de 5-string banjo, de mandoline en de gitaar ontstond een ganz nieuwe muziekstijl, namelijk bluegrass.

De "NUYENS FAMILY", een groep uit Westmalle, zijn zowat de voornaamste vertegenwoordigers van bluegrass in het Europese kontinent. Het is een familie bestaande uit vader (mandoline, mandola en gitaar), moeder (contrabas) zoon Jos (5-string banjo) en dochter Mimi (gitaar, viool, dobro en mandoline). Deze groep maakte reeds verscheidene tournee's door de U.S.A. waar ze bekend werden door de verschillende concerten die ze daar gaven op bluegrass-festivals en door

de verscheidene televisieop-tredens in sz verschillende in de verschillende staten van de U.S.A. Het is trouwens in de staat Tennessee dat deze mensen de technieken leerden aan de bron zelf van de grote virtuozen in deze stijl waar- onder Bill Keath. In Europa zelf hebben ze zowat alle lan- den doorgereisd om concerten te geven voor goed gevulde zalen. Ook op het radiopro- gramma van de BRT dat gewijd is aan country en folkmusic zijn ze ondertussen een vas- te en graaggeziene groep geworden. Hun programma be- staat hoofdzakelijk uit eigen bewerkingen van origi- nele bluegrassnummers aan- gevuld met een ganse reeks eigen werk.

Dus : 5 FEBRUARI 20.30 UUR
BLUEGRASS met
THE NUYENS FAMILY
IN DE CERCLE (bij Alma2)
Inkom : boerektleden : 50
voorverkoop : 60
avond zelf : 70

Voor de Nuyens-Family krijg je nog het optreden van "COLUMBUS SPOCKADE": folk- en old time music van de bovenste plank. De ze groep bestaat uit Peter Van Eyck (gitaar en banjo) die wel een goede bekende is in het blue-grass wereldje, en Geert van Paemel (viool en mandoline)

TOT DAN.....EN KOMEN!

KANDAHAR : BLUES-ROCK-JAZZ

Op woensdag 11 februari or- ganiseert Germania om 20.30 uur een coeert van Kandahar in de grote Aula. Deze groep werd opgericht in mei 1972 door Jeff de Visscher en Karel Bogard wiens eerste LP toen juist werd gereleased "Blues from over the Border" Aanvankelijk bluesy getint werd de muziek van Kandahar langzaam aan meer Jazzy en na ruim anderhalf jaar werken be- kwam de groep een eigen sound. In deze periode veranderde de bezetting nogal. Bijna 3 jaar werkte de groep Live alvorens een eerste LP uit te brengen nl. "Long live the slices ham" Zij traden op o.a. op het P.S.U. festival te Parijs, het festival van Wortel ('73-'74) Bilzen ('75), Maastricht..... In augustus '75 verscheen de tweed LP : "the court of Catherina Squeezer". Hoewel de sound van de groep bleef, veranderde de stijl sinds sinds deze laatste brok vinyl gevoelig. Heel wat Belgische muzikanten maakten op een of ander ogenblik deel uit van Kandahar, mensen die men nu terug vindt in andere pop- en jazzgroepen. Kandahar werkt momenteel aan aan de voorbereiding van een derde langspeler die sterk van de vorige zal verschillen.

SAMENSTELLING :
Stewart Smith : vocals, con
harmonica, tamboerijn
Tony Boast : leadgitaar, vo
Karel Bogard : vocals, keubo
rhythm gitaar;
Jack Eddyn : sax, fluit, kla
Clem Van Hove : trombone, t
pet
Walter Stes : basgitaar, voc
Etienne Delaruye : drums, ce
En live-optreden van Kand
garandeert altijd een brok
steengoede muziek, en voor
plezier bij het muziekmake-
-beluisteren.
Daarom nog even de informa-
woensdag 11 FEBRUARI
20.30 UUR GROTE AULA
leden 60
voorverkoop 70
avond zelf 80
(voorverkoop : appel, musicla
fakbar)

KRO- KUSJES-DAG

Bericht aan alle eerste- jaars van de K.U.Leuven.
Kort na de PartiBel examens, nl op woensdag 18 februari a.s., verzamelen we voor een Indieke namiddag.
Een losse greep uit het pro- gramma van de 40 verschillen- de activiteiten :
De binnenstad van Leuven brengen we tot leven door volkdsansende eerstejaars op het hooverplein of.....ski- lopers in het park.
Op het Ladeuzeplein schilderen we op meterslange panelen en en wanneer we nog niet genoeg aan onze trekken komen, kunnen we geblinddoekt een paar kie- kens ontkoppen in de Tiense straat.
Voor wachtende dagjesmensen koken we soep en bakken we pannekoeken op het Pochplein. En de apotheose van deze speelse namiddag vormt de wensenbestorming aldaar waar het hart van Leuven nog eens wordt wakker geschud en 40 ballons de vele goede wensen uitdragen tot over de Alpen. Ondertussen is het tijd voor de Begijnhofviering, waar we tot rust komen in de ernst van het spel.
Hierna trekken we naar de uni- versiteits-hallen voor de KRO-KUSJES-avond waar we eten dansen en zingenop een vrij podium.
Na 12 uren happening weten we dat Leuven ook een pret- tige "thuis" kan zijn.

Tevens herinneren we het academisch personeel aan het principe dat de woensdag- namiddag vrij is en dit voor alle faculteiten.
We verwachten dan ook een mas- sale deelname.
Nodigen U uit : vergadering Eerstejaars-Begleiders (V.E. B.) -U.P.

Na de eerste ASR-vergadering, vinden wij, als minder bekende raad van de ASR, het nodig even een kort over- zicht te geven van onze activiteiten en plannen aan de hand van de evaluat- ies gemaakt voor die ASR-vergade- ring.
ISOL is de raad die de buitenlandse studenten (bs) van de KUL groepeer- t, d.w.z. wij pogen binnen en met deze groep te komen tot het signaleren van de groepsspecifieke en individu- ele problemen om er iets aan te doen; we pogen de bs studenten in contact te brengen met elkaar, met Belgische studenten en families en met het land zelf in het kader van aanpassing en integratie - iets dat wel lukt maar nog steeds op veel te kleine schaal; we proberen het be- houd en het besef van eigen identi- teit te stimuleren - vooral van ba- lang bij de vraag "terug of niet?" na het einde van de studie; we pro- beren een nuttig onthaal te organi- sieren voor de (nieuw)komers en we willen proberen informatie te geven aan bs over actuele problemen aan de KUL.
In het kader van deze doelstellin- gen, worden een (te kleine) reeks activiteiten op touw gezet:
-kontaktaaltijden iedere donder- dagavond die door een eerder klei- ne groep mensen (20 à 30 per maal- tijd; in totaal ongeveer 80 regel- matige gasten) bezocht worden;
-gespreksgroepen met de bedoeling de bs de kans te geven zich te oef- enen in het Nederlands. Deze akti- viteit is nog niet praktisch ver- wezenlijkt bij gebrek aan belang- stelling;
-trips naar bezienswaardigheden, redelijk gefrekventeerd door een an- dere kleine groep (cfr. kontak- maaltijden);
-voordrachten rond thema's staan nog op stapel;
-folkloristische avond, die door- gaat in de feestweek, half maart;

-het openhouden van een bar. Hier trekken we weer een te kleine groep mensen; Azisten komen hier bv. zeer zelden;
-onthaal (zie verder);
-het houden van tweewekelijkse algeme- ne vergaderingen. Hier komen echter slechts enkele aktieve bs. Van kontakt met de grote massa der bs is nauwelijks sprake. Mede hierdoor zijn we ertoe gekomen een enquête uit te sturen met een reeks vragen over de dagelijkse problemen van de bs en over onze funktie in het sig- naleren en oplossen, ervan, over akti- viteiten die hen uit hun isole- ment halen zo daar behoefte aan is; en over onze plaats bij politieke akties (zie verder);
-het driftig jagen achter adressen- lijsten van bs, al ingeschreven en nieuwkomend, met het oog op info- doorstroming en onthaal, wat met name bij de lijst van nieuwkomers niet gelukt is.
Tot zover een overzicht.
Evaluierend hebben we binnen ISOL wel enkele problemen gezien. Op de eerste plaats spreekt schrijver slechts namens een deel van het bu- ro. Het andere deel heeft al de e- valuatiesgesprekken gebeycot, net zoals dezelfde groep ook iedere, haar politiek lijkende, uitspraak of aktie namens ISOL de grond in probeert te boren; immers "buitenlan- ders mogen niet aan politiek doen". Dit alles heeft uiteindelijk ook z'n invloed op de samenwerking op alle vlak, zodat er geen sprake is van een team, wel van naast elkaar wer- kende individuen, wat alles nogal moeilijk maakt. Zo is bv. het uit- vallen van de penningmeester en sportverantwoordelijke niet opge- vangen kunnen worden; bijgevolg: puinhoop in de boekhouding, geen enkele sportaktiviteit.
Over het kontakt met de achterban hebben we het al gehad.
Het onthaal is een flop geworden, door onze slechte organisatie en door de onbekendheid van de nieu- wkomers met ISOL.
Vroegere enquêtes van bv. de Dienst voor Studietoelagen gaven echter weer dat er wel een gat te vullen is in de opvang van bs.
We zullen ons dus terdege moeten be- raden over, en voorbereiden op het komende onthaal.

Vervolg van p.1

bereikt. De crisis is volop aan de gang ! Het aantal afgestudeerden dat werkeloos blijft stijgt steeds meer. De aanval op de sociale diensten en demokrasiering worden vanuit de burgerij steeds opgedreven. Het medebeheer van de studenten- populatie blijkt meer dan ooit een fictie te zijn. Het prestigieus karakter van de unief neemt toe.
Is dat de zin van 550 jaar universiteit ????????????

Vervolg van editoriaal p.1

Maar nog niet het feestjaar, want er staan ook nog tentoonstellingen, kongressen en colloquia op het programma, alles in het kader van 550 jaar Katholieke Universiteit Leuven.
Ondanks dit uiterlijk vertoon, kan je je toch de vraag stellen of werkelijk zoveel reden is tot vieren en feesten.
Om het maar op dit ene jaar te houden: geven de nieuwe financierings- wetten van De Croo-Humblot, die ondanks het protest, goedgekeurd werden door het Parlement, zoveel reden tot juichen?
Getuigt de nonchalance waarmee studentenvoorstellen door de overheid behandeld worden (bv. examen- reglement) van een volwassenheid, die 550 jaar universiteit veronderstelt?
Is de op zijn minst dubieuze houding van de academische overheid i.v.m. de Gasthuisberg een teken van openheid, vertrouwen die zou moeten uitgaan van de oude Alma Mater?
Het zijn maar enkele vragen.
...
Tot zover een korte presentatie van ISOL, zoals het is en werkt. Reakties zijn altijd welkom op de Bogaardenstraat 6.
ISOL 1/2 buro

